

Zahra & Jason

Muziek die verbindt

Zahra & Jason

Muziek die verbindt

C Catharina

Author: C Catharina
Coverdesign: C Catharina & Nico
ISBN: 9789465315539
© C Catharina

Hoofdstuk 1

Zahra's vingers gleden over de toetsen van haar vleugel. Ze stortte met gesloten ogen haar hart uit in haar spel. Langzaam, opbouwend. Ze ademde diep en zong. 'Het is nieuw, iedere morgen is deze liefde nieuw.'

Ze schudde haar hoofd op het ritme van de muziek, kromde haar handen tijdens het spelen. 'Maar nog steeds even mooi als de eerste dag.'

Ze glimlachte bij de warmte van het zonlicht dat door het raam naar binnen viel. 'Nog zo mooi...' Ze bouwde de muziek af en opende haar ogen. De klok in haar slaapkamer gaf aan dat het bijna acht uur was. Nadat ze haar schooltas met boeken had gepakt liep ze de keuken binnen. 'Hey mam.'

Dana keek op van haar tablet. 'Morgen Zahra. Goed geslapen?'

Zahra nam tegenover haar plaats aan de eettafel en keek naar de pyjama van haar moeder. 'Ja. Hmm... ik heb je toch niet wakker gemaakt met mijn muziek?'

Dana leunde met haar armen over elkaar op de rand van de eettafel. 'Ben al twee uur wakker. Was dat net dat nieuwe nummer waar je al een tijd aan werkt?'

Zahra keek op de tafel naar alle ontbijt spullen, ze tikte met haar nagels op de tafel. 'Nee. Het was iets dat in mij op kwam. Spontaan.'

'ow het klonk mooi schat, je weet trouwens dat je de metro vandaag moet pakken? Je bent nogal aan het treuzelen.'

Zahra morste met het pak cornflakes naast de kom. Ze zette het pak hard neer en veegde met haar handen de cornflakes bij elkaar waarop ze ze in de kom gooide. Ze had geen hekel aan de New Yorkse metro, maar vond die

gewoon vies en oud. Op sommige stations was het gewoon *creepy*. ‘Bah, dat is waar ook. Was het vergeten. Ga je de auto vanmiddag ophalen?’

‘Als hij klaar is. Red je het nog om op tijd te komen?’

Zahra spitte in haar schooltas en haalde haar smartphone eruit. ‘Als ik snel eet wel. Wat ga jij eigenlijk doen vandaag?’

Dana kruiste haar armen over elkaar en leunde op de tafel. Ze keek nadenkend naar het plafond. ‘Lezen. Relaxen. Je weet dat ik liever werk, maar Meneer Rivera heeft gelijk. Ik werk te veel.’

Zahra keek over het scherm van haar telefoon naar haar moeder. Het bleef vreemd om haar moeder te horen praten over het hoofd van de school waar zij op zat en waar haar moeder docente was. ‘Misschien als hij je meer zou betalen dat je dan ook wat vaker vrij zou kunnen nemen. Maar goed...’ ‘Zal het meenemen voor het volgende functioneringsgesprek. Nog andere wensen?’

‘Niet dat ik weet.’ Zahra keek weer naar haar scherm. Na een paar minuten stond ze op, liep om de tafel heen en gaf Dana een kus op haar wang. ‘Tot vanmiddag mam.’

Haar moeder streek met haar hand door haar haren. ‘Doeg schat. Pas je goed op jezelf?’

‘Je geen zorgen mam.’ Ze trok haar jas aan pakte haar schooltas van de grond en zwaaide nog een laatste keer voor ze de deur uit rende.

Het perron was vrij smal en de tegels hadden hun langste tijd wel gehad. Het enige dat ze ergens nog een beetje mooi vond was het 157 street station mozaïek. De deuren van de metro sprongen open, ze stapte naar binnen. Het was vrij druk en ze keek rond of er ergens nog plek was om te

zitten. Aan de linkerkant was nog een vak voor vier personen waar slechts één jongen zat.

Hij zat onderuitgezakt met zijn hoofd tegen het raam tegen de rijrichting in. Zahra liep op de zitplaats af en ging tegenover hem zitten. Hij leek haar niet eens op te merken, maar echt zien kon ze het niet omdat hij een zonnebril droeg. Zahra zette haar voet op de rand tegen de wand en nam haar notitieboekje uit haar tas. Ze las een stukje van de muziekttekst voor ze eraan verder schreef. Bij ieder stukje dat ze schreef had ze al een idee voor een melodie, dus voegde ze er noten aan toe. Na een paar haltes kwam de metro weer bovengronds. Zahra keek op van het felle zonlicht. Haar neus begon te prikkelen, ze bleef in het licht kijken waardoor ze nieste.

‘Gezondheid.’

‘Dank je.’

De jongen glimlachte naar haar. Het gaf haar een warm gevoel dat vanuit haar onderbuik op steeg. Snel ging ze weer verder met schrijven. De stations vlogen voorbij. Ze ging zo op in haar schrijfwerk, dat ze niet door had, dat de metro weer afdaalde de tunnel in. “flatbush avenue” Klonk de geautomatiseerde stem op de achtergrond. Pas toen de metro stilstond, had ze door waar ze was. Meteen stond ze op, stopte haar notitieboekje in haar tas en wist nog net tussen de deuren door te glippen.

Eenmaal buiten stopte ze om de rits van haar tas dicht te doen. Nee! haar notitieboekje was weg. Ze rommelde door haar tas maar het boekje was er niet. Ze moest hem in het metrostel verloren zijn. Ze draaide zich met een ruk om naar de metro.

De jongen stond tegen de gesloten deur van het metrostel met het boekje in zijn hand. Hij drukte het boekje tegen het raam, zijn blik op haar gericht.

Als ze achter hem aan zou gaan, dan zou ze zeker te laat komen op school. De kans dat ze hem vond was klein. Hopelijk vond hij haar, ze had haar social media accounts in het boekje opgeschreven.

Jason leunde met zijn hoofd tegen het glas van het metro stel. Hij staarde door zijn zonnebril naar het meisje dat tegenover hem zat. Ze was knap op een leuke manier, lang bruin golvend haar, bruine ogen, mooie lippen. Als ze in een club waren geweest had hij haar zeker mee uit gevraagd. Maar hier in de metro was het vreemd om te doen en hij wou niet als een engerd over komen. En al helemaal niet zijn zonnebril afdoen zodat iedereen hem kon zien. Het volgende station kwam in zicht, hij had het al door gehad doordat de metro vaart minderde. Zij had niets door.

Ze was zo opgegaan in haar werk, dat toen de metro stopte ze vliegensvlug, haar pen, telefoon en notitieboekje in haar open tas gooide. Doordat ze tussen de deuren door glipte viel haar notitieboekje uit haar tas.

Jason stond op en pakte het boekje van de grond. Zijn blik kruiste die van haar terwijl hij op de knop van de deur drukte. De deur ging niet open het metrostel trok al op. Langzaam liep Jason terug naar zijn plek bij het raam. Hij vouwde het notitieboekje open waar het meisje was gebleven. Er stonden allerlei teksten, hij bekeek ze goed en bladerde iets verder. Op een aantal plekken stonden er noten bij de tekst. Een van de teksten trok zijn aandacht.

Do you hear me, are you still there. Sometimes everything feels cold. I want to go back to the time when I was still close to you. I know that I can, that I can go back. But the truth is that I am scared of you.

This world pulled me away; I dare not to go back. I don't want to say that I am sorry. Rejection that is what I am scared of. Rejection, please take me back.

I dare not talk to you. Scared that people think I am weird. I dare not talk to you; it was so long since we spoke. Thoughts are broken, now my heart is also crushed. I scream out, please take me back.

you see that, you where never gone, that you where always there. It is just ...

Het was een tekst die bij hem vragen op riep. Wat betekende het precies? Waarom leek ze bang te zijn voor afwijzing? Vooral een meisje dat zo knap was als zij? Hij bladerde verder door het boekje heen, op een paar andere teksten en afspraken na vond hij niets. Hij zou hoe dan ook het boekje teruggeven al wist hij niet precies hoe. Hij zocht verder in het boekje naar haar naam. Achterin het boekje vond hij het: Zahra Orlanzedo.

De zon scheen door de ramen het klaslokaal binnen, het gaf het anders zo saaie grijze lokaal een meer vriendelijke aanblik.

Zahra liep langs het digibord en keek rond in de klas zoekend naar een tafel.

Op de leraar na was bijna iedereen al aanwezig. Het was een klas die spontaan in groepjes was opgedeeld. Gotics, sportievelingen, de fervente blokkers en de populaire jongeren. Iedereen had wel zijn eigen groepje. Iedereen behalve Zahra.

De meeste groepjes hadden een leider. Die was vaak niet zichtbaar, maar bij het populaire groepje was het duidelijk zichtbaar wie dat was: Rachel. Het enige dat Zahra met Rachel gemeen had was het schrijven van muziek. Toch verbond het hen niet met elkaar.

Plots voelde Zahra een duw in haar rug, ze wist nog net haar evenwicht te bewaren.

Spullen kletterden achter haar op de vloer.

Ze draaide zich om, een onbekend meisje was tegen haar aangelopen. Het meisje had lang zwart haar met plukken rood erdoorheen, verder droeg ze veel make-up.

Ze zakte door haar knieën en begon de boeken van de gladde linoleumvloer op te rapen. 'Shit, sorry,' bracht het meisje uit. 'Uhm, Is dit het vak beeldende kunst?'

'Ja, jij bent zeker nieuw?' Vroeg Zahra. Ze bukte en pakte een boek van de grond.

'Alisa.' Alisa pakte het boek aan en met haar vrije hand schudde ze de hand van Zahra. Het geheel zag er nogal klunzig uit.

'Zahra Orlanzedo.'

De lerares, mevrouw José kwam de klas binnen en zette haar spullen op de oude donkerhouten lerarentafel. Zahra keek naar de twee tafeltjes die nog over waren en besloot de plek achterin de klas te nemen. Het tafeltje achterin dat niet alleen vies was, maar zich ook nog eens bevond bij de populaire garde.

Ze keek naar het tafelblad om de blikken van Rachel en de anderen te ontwijken.

Mevrouw José klapte in haar handen. 'Jongens, meiden,' riep ze, waarop iedereen in de klas stil werd. 'Goedemorgen allemaal. Ga allemaal maar zitten. Goed, voor we beginnen wil ik kort het woord geven aan onze nieuwe studente. Kom maar.' Mevrouw José deed een stap opzij en Alisa stapte naar voren.

Ze trok licht nerveus aan de lange mouwen van haar topje. 'Hi, ik ben Alisa, ik kom met mijn broer vanuit Texas. We zijn hier een week geleden komen wonen.'

Een van de populaire meiden, Claire stak haar hand omhoog. 'Ben je gothic ofzo?'

Brent, een van de gothic jongens reageerde er meteen op. 'Blondje je kunt toch wel zien dat ze punk is.'

Bijna iedereen in de klas lachte, Clair liep rood aan. 'Voor mij zijn jullie allemaal emo.'

'Dat is wel genoeg jongens.' Mevrouw José keek door de klas naar Erik die naast de muur van posters met bekende artiesten zat. 'Erik wat is jouw vraag?'

'Hoe oud ben je?' Vroeg Erik, één van de fervente blokkers.

Alisa hield haar hoofd schuin. 'Vijftien.' Lachte ze nerveus.

Mevrouw José wierp Alisa een korte blik toe voor ze de klas weer in keek.

Tegelijk met Zahra stak Claire haar hand omhoog, Mevrouw José keek beide dames aan.

'Clair jij bent al geweest. Zahra?'

Zahra liet haar hand zakken en keek naar Alisa. 'Waar ben je goed in? Wat wil je worden?'

Alisa glimlachte, haar ogen fonkelden, alsof er kort een vuur in haar oplaaide. 'Ik hou van zingen, gitaar spelen, acteren. Maar waar mijn hart echt naar uit gaat is acteren. Ik wil actrice worden.'

Mevrouw José legde haar hand op de schouder van Alisa. 'Dankjewel Alisa, je mag weer gaan zitten.'

Alisa liep weer terug naar haar plek. Haar blik gleed over de vuile tafel van

Zahra naar de schone tafel van haarzelf. Ze glimlachte waarderend naar Zahra.

Rachel keek Clair recht aan. 'Uiterlijk zegt niet altijd alles hoor. Je status en wat je doet is belangrijker. Uiterlijk kan gemaakt worden, veranderd.'

Ergens vond ze Clair af en toe ondankbaar. Ze wist nog goed dat Clair de eerste schooldag binnen kwam, een muurbloempje met rijke ouders.

Zonder gevoel voor mode of make-up.

'Ze draagt merkkleding maar ik denk... Ik weet niet. Trouwens wat moet je met haar?' Clair keek door de kantine naar de tafel waar Alisa zat te lunchen.

'Wat moet ik met jou? Vriendschap wat denk je anders? Ik help jou jij helpt mij en samen gaan we het maken.' Of eigenlijk alleen. Want als er één ding was dat Rachel haar nep vriendinnen niet vertelde dan was het wel haar motto. *Fake it until you make it*. Het was iets dat haar vader haar altijd had verteld als ze weer eens geen zin had om mee te doen aan een verkiezingscampagne.

Clair wipte heen en weer op haar hakken en tenen.

Rachel had er een hekel aan als Clair dat deed dus begon ze te lopen.

Tussen de tafels door recht naar haar doel. Ze ging naast Alisa staan aan de kop van de rode lunchtafel. 'Hoi jij bent Alisa toch?'

Alisa keek haar schaapachtig aan en nam nog een hap van haar sandwich.

Rachel stak haar hand naar Alisa uit. 'Ik ben Rachel en ik vroeg me af of je aan onze tafel wil komen zitten.' Rachel trok langzaam haar hand terug en keek achterom naar de tafel waar ze altijd zat met haar gevolg. Ze zwaaide naar Clair die net naast Daniela was gaan zitten.

Alisa keek langs haar heen naar de tafel. 'Wat aardig maar nee dankje. Ik heb al afgesproken met iemand. Hier.'

Ze wist dat deze tafel altijd werd bezet door Zahra en Jane. 'Je moet wel uit een goede familie komen. Zo stijlvol stoer je kleding. Ik snap niet waarom je hier aan de "Loser" tafel wil zitten. Iedereen weet dat als je het wil maken je vrienden en contacten moet hebben. Dat is iets dat die twee hier niet hebben. Ze hebben wel wat talent maar lang niet zoals ik en de anderen.'

Alisa legde haar sandwich neer op het bord dat voor haar op tafel stond. Ze kneep haar zwart opgemaakte ogen tot spleetjes. 'Ik ken genoeg mensen waardoor ik iemand als jou niet nodig heb. Neem dit niet persoonlijk maar ik heb zo veel populaire vriendinnen gehad en eerlijk gezegd heb ik genoeg van dat soort meiden. Echt, ik ga liever om met gewone mensen of zoals jij ze noemt losers.' Alisa maakte een weg wuivend gebaar met haar hand en rolde met haar ogen.

Zahra zette haar dienblad naast Alisa neer en ging zitten.

Rachel wierp haar haren over haar schouder. 'Jammer. Gewoon jammer.

Mocht je van gedachte veranderen dan ben je welkom.' Ze lachte vriendelijk naar Alisa voor ze wegliep. Ze gunde Zahra geen blik omdat ze concurrentie was en een te zacht ei. Ze keek nog een keer naar Alisa terwijl ze aan haar eigen lunchtafel ging zitten. Ze had voor de pauze online gezocht naar Alisa maar niets kunnen vinden. Haar naam en leeftijd brachten niets naar boven ook Texas niet. Wie was ze? Welke connecties had ze dat ze geloofde dat ze geen hulp nodig had? Hopelijk vormde ze geen probleem en had ze met haar dezelfde soort relatie als met Jane.

Zahra keek op van haar wiskunde boek, ze keek geïrriteerd naar buiten. Een van de burens werd weer eens opgehaald voor werk en degene die dat deed bleef maar claxonneren. Toen het geluid eindelijk voorbij was ging ze verder, ze moest het af hebben voor ze naar school ging.

Dana liep met haar glasmelk bij de koelkast vandaan en kwam naast haar zitten aan de hoge eettafel. 'Lukt het een beetje?'

Zahra leunde met haar kin op haar handpalm. 'Ja, nog een paar opgaven, dan ben ik klaar.' Ze wist dat haar moeder het goed bedoelde en alleen maar wou helpen. Ze was alleen moe van het drukke weekend. Met haar vork prikte ze blind in de pannenkoek en stopte het in haar mond.

Haar moeder nam ondertussen een slok melk en probeerde alsnog mee te kijken in het lesboek.

Ze staarde haar moeder geïrriteerd aan. 'Mam, echt...'

Dana haalde haar hand door haar korte bruine kapsel, stond op van de kruk. 'Goed, ik laat je met rust. Wil alleen wel zeggen dat antwoord b fout is.' Ze liep naar een van de kastjes waar ze van een netjes gevouwen stapel een doekje pakte. Nadat ze hem had nat gemaakt begon ze het aanrecht af te nemen.

Zahra schudde haar hoofd en maakte de vraag af. Sommige mensen zeggen dat een ouder als leraar hebben handig is. Maar als het aan haar lag dan zou ze zeggen dat dat niet altijd het geval was.

Haar smartphone gaf aan dat ze een bericht had van Jane, ze opende hem en begon te lezen. *Hai Zahra, Alisa appte mij net of ze mee kan rijden. Ik zei dat ik altijd als ik met de auto kom met jou mee ga. Liefs Jane.*

Zahra keek op van haar smartphone. 'Mam, Jane vraagt of we Alisa kunnen oppikken.'

Dana keek op haar horloge. 'Prima alleen moet Jane dan wel hier over vijf minuten zijn als ze nog mee wil rijden.'

Zahra keek op de klok en zag dat het al bijna kwart voor acht was. Ze beantwoorde Jane en begon razendsnel haar spullen bij elkaar te pakken.

Jane kwam aangerend met haar tas half op haar schouder. 'Haaaai Zahra, Mevrouw Carrol,' groette ze Dana. Ze gaf Zahra een knuffel, samen stapte ze in de auto.

Dana keek via de achteruitkijkspiegel naar Jane. 'Jane weet jij het adres van Alisa?'

Jane pakte haar smartphone uit haar tas. 'Ja.. hmm.. hier. Ik zal het je door sturen.'

De auto sloeg al haperend en stotterend aan. Dana zette hem in drive en reed weg. De 9A weg was afgesloten dus moesten ze over de riverside drive die voor een groot deels langs het water lag.

Zahra trok hard aan de gordel en klikte hem vast. 'En dans queen, heb je je huiswerk nog af kunnen krijgen?'

'Ja, maar echt aiii ik vond het een uitdaging deze keer. Mijn zus Lisa heeft alles uitgelegd. Jij dan Zaartje?'

Zahra keek naar buiten naar de ingang van het Riverside staats park. Een van de parken waar ze wel eens met haar moeder heen ging op zondagmiddag. 'Ging redelijk. Ik heb vanmorgen de laatste opdrachten gedaan. Ik moest het weekend werken. Had gelukkig de zondagochtend vrij. Hoe was jou weekend Jane?'

'Super. Lisa heeft mij afgelopen zaterdag meegenomen naar een te gek dansfeest.' Jane stak haar handen in de lucht alsof ze zich nog op het feest

bevond. 'Wat was dat groots. Kan best wel eens één van de grootste feesten zijn waar ik ooit ben geweest. Nog naar de kerk geweest?' Ze liet haar handen weer zakken, trok haar benen op de bank en keek naar buiten. Zahra streek met haar hand, haar haren achter haar oor en volgde de blik van Jane. Buiten was een nieuw billboard geplaatst met reclame voor het youtubekanaal van Steve. 'We zijn geweest. Het ging over Mozes. Maar als ik eerlijk ben... kan ik mij niet veel meer herinneren. Ik heb geen aantekeningen gemaakt. Ha! Vind je het youtubekanaal van Steve leuk?' 'Ja hij te gek. Maar heb geen crush, snapje.'

Zahra beet op haar lip. Het gedril van een trilhamer verstoorde kort haar gedachtes. Ze keek naar buiten, wachtte een moment tot ze er voorbij waren. 'Jane, ik wil je uitnodigen voor de jongeren avond in de kerk volgende week.'

'Ik kan volgende week niet. Ik moet volgende week iedere dag werken snap je? Ik vind je uitnodiging super lief.'

'Ik begrijp het Jane.' Ze haalde haar beste glimlach uit de kast. Wou Jane niet laten zien dat ze ergens teleurgesteld was.

Jane gaf haar een por. 'Zaartje ik ga echt wel eens een keer mee hoor. Beloofd. Ik kan misschien nu niet door mijn bijbaan. Maar er komt vast nog wel eens een keer dat ik wel kan.'

Het kon bijna niet anders of Jane had door haar glimlach heen geprikt.

'Goed, goed. Dan ga ik ook een keer meer naar een Dance-event, als ik mag van mam.'

Dana wierp een scherpe blik in haar achteruitkijkspiegel, waardoor Zahra meteen wist dat het antwoord zoals altijd "Nee" was. Echt zin in een discussie had ze niet en ze waren bijna bij het huis van Alisa.

Alisa liep heen en weer door de keuken met haar smartphone in haar hand. Ze keek door het raam naar buiten waar de zon scheen. Een uitzicht had ze niet echt, alleen een paar boomtoppen en gevels van andere huizen. '... Ja is goed. Daag Jane, ik zie jou straks.' Alisa drukte haar smartphone uit terwijl Jason half slaperig de keuken binnen liep naar het aanrecht waar de afwas van de vorige avond nog stond. Hij begon de afwas op te stapelen zodat er ruimte ontstond.

'Goedemorgen prinses Alicia. Wat zie je er weer vorstelijk uit. Vervoer geregeld?' Jason opende de koelkast en zocht tussen de groentes en de zuivel op de gedeelde plank naar het brood, maar vond het bovenin op zijn eigen plank bij de ochtend smoothies. Uit de zak haalde hij een paar sneetjes brood die hij vervolgens in de te kleine rooster propte.

Alisa stopte haar smartphone in haar leren jack en ging op een van de designer barstoelen zitten. 'Ja, ik had Jane net aan de lijn. Zij vertelde dat ze soms met de auto komt. Maar nu pas zegt ze dat ze met Zahra meerijdt. Gelukkig heeft Zahra er geen probleem mee dat ik ook een lift wil.'

Jason draaide zich nieuwsgierig naar Alisa om. 'Zahra? Ze heet toevallig niet Zahra Orlanzedo?'

Alisa kruiste haar benen over elkaar en leunde over het keukenblad naar voren. 'Nee maar, hoe ken je haar?'

'Eén moment.' Jason liep de keuken uit het trappenhuis in.

Ze hoorde hoe hij op de ijzeren wenteltrap naar zijn slaapkamer rende en binnen een paar tellen weer terugkwam.

In zijn hand had hij een notitieboekje, het was een grijs kleurig met zwarte versieringen aan de voorkant. 'Ik ken haar niet, maar ik heb haar een paar

weken geleden ontmoet in de metro. Er stapte een meisje in. Ze ging tegenover mij zitten, ze schreef hierin.’ Jason hield het notitieboekje omhoog, gaf het aan Alisa. ‘Bijna de hele rit. Ik vond haar leuk. Toen ze uitstapte verloor ze het boekje. Ik probeerde het terug te geven, maar de deuren van de metro waren al dicht. Ik las haar teksten. Maar ik begrijp niet alles wat ze schrijft, waar ze het precies over heeft. Niet alle teksten zijn af. Ik wil weten waar, wat, waarom.’

Alisa opende het notitieboekje op de plek waar Jason een boekenlegger tussen had gestoken en begon stukjes te lezen.

‘Ik wist dat ze naar dezelfde school ging Alisa, maar niet dat je haar kende. Als ik dat had geweten dan had ik niet zo veel moeite hoeven doen.’ Jason pakte het brood uit de toaster en legde het op een bord. De kruimels op het gladde witte aanrecht veegde hij naar de gootsteen.

Alisa klapte het notitieboekje weer dicht en zuchtte vermoeid. ‘Moeite? Echt hoe dan? Hoe kan iets terug geven je moeite kosten? Als je wil kan ik het haar terug geven ik zie haar zo.’

‘Nee, het terug geven is geen moeite.’ Jason schudde zijn hoofd. ‘Ik wil de betekenis weten van wat ze schrijft. Ik heb rondgevraagd ze zeggen dat Zahra een aanstormend talent is en ik wil met haar samenwerken. Als ik met haar daarover praat dan kan ik het boekje teruggeven.’ Jason pakte een mok uit het witte keukenkastje en stopte hem onder het espressoapparaat.

Alisa pakte haar smartphone en begon een bericht naar Jane te schrijven.

‘Dus je hebt met haar afgesproken?’

Hij zette het knopje van het apparaat om en draaide zich om naar Alisa.

‘Niet echt.’ Hij wreef met zijn hand in zijn nek. ‘Ik vervang iemand bij de

componisten wedstrijd aan het einde van jullie schooldag. Ik hoop dan met haar te kunnen praten en misschien als er tijd is vragen te stellen over haar werk.'

Alisa staaarde naar het kleurrijke abstracte schilderij aan de muur. 'Alleen maar vragen?'

Toen ze hem weer aankeek hing er een glimlach op zijn lippen, zijn ogen fonkelden gevaarlijk.

'Ze lijkt me een leuke meid. Misschien neem ik haar na de wedstrijd mee uit.' Het apparaat stopte, hij pakte de beker en klemde die tussen zijn handen.

Alisa rolde met haar ogen. Ze wist wat dat betekende en ze had er een hekel aan. 'O mij, nee Jason. Ik zie Zahra als een van mijn vriendinnen. Ik vind het niet fijn als je haar date. Ben je effe vergeten dat mijn vriendschap met Danice kapot ging nadat jij er een zooi van had gemaakt. Weetje hoe totaal vreemd alles toen was?'

Jason ging op de rand van het kookeiland zitten met zijn armen over elkaar.

'Dan nog Alis. Ik denk dat Zahra zelf de keuze moet maken of ze uit wil.'

Alisa keek op de riverdale klok die aan de muur. Ze had nog vijf minuten, te kort om er nog lang op door te gaan. 'Echt, je weet wat ik daarvan vind.

Oneerlijk. Denk aan wat tante Megan je heeft gezegd. Aan wat je haar hebt beloofd. Hoe lang geleden is het dat je met een meisje iets had?'

Jason schudde zijn hoofd, draaide zich weer om naar het aanrecht waar hij een mes pakte en begon met smeren van zijn brood. 'Twee weken.' Zijn stem klonk laag. Hij stond iets over het aanrecht gebogen.

Ze wist dat ze moest oppassen wat ze verder zou zeggen. 'Uhm, wat denk je ga je nog uit als de jongens hier zijn?'

Jason stopte met smeren, leunde met zijn handpalmen op de rand van het aanrechtblad. 'Ja, ik ga uit Alis.'

Ze slaakte een diepe zucht, ze wist dat dit de lijn was waar ze niet overheen wou. Als ze nog iets zou zeggen dan zou ze met ruzie de deur uit gaan. Daar had ze vandaag geen zin in. Ze hield haar domme vis uitspraak voor zichzelf en stortte zich op het laatste beetje cornflakes in haar kom.

"Bestemming bereikt." Sprak de computerstem van de kaarten app. De auto minderde vaart, Dana parkeerde de auto voor het huis van Alisa. Het was een typisch New Yorks bruinsteen huis. Alleen had dit huis geen trap aan de voorkant, of een deur. Het was een hoekhuis met aan de zijkant een ijzeren hek dat strak in de zwarte lak stond. De straat was netjes, alle huizen zagen er verzorgd uit en er slingerde geen afval rond. Sommige huizen hadden bloembakken met struiken of bloemen. Dana drukte op de toeter.

Een paar seconde later liep Alisa naar buiten, gekleed in de nieuwste trend van gescheurde kleding. Over haar schouder hing een stoffen schooltas. Ze duwde tegen het hekwerk dat krakend openging en liep de straat op naar de auto. Ze keek op naar het huis waar iemand bij het raam stond en zwaaide voor ze in de auto stapte. Zahra keek over haar schouder omhoog maar kon niet veel meer zien dan een stuk badjas en een koffiemok.

'Hallo mevrouw Carrol. Hi Zahra, Jane.'

'Haaiii Alisa. Is dat soms je broer?'

Alisa klikte haar gordel vast en keek tussen de stoelen door naar Jane. 'Ja, dat is mijn broer. Hij kon mij echt niet weg brengen zijn vrienden komen over voor een paar dagen hij wil ze van het vliegveld ophalen.'

Zahra keek weer naar het raam toen de auto op trok. Maar de broer van Alisa was al bij het raam verdwenen. 'Had je niet met de schoolbus of metro kunnen komen?'

Alisa draaide zich om en ging weer goed in haar stoel zitten. Ze klapte de zonneklep naar beneden en keek in de make-up spiegel naar achteren. 'Ik snap niet hoe het kan. Maar ik sta nog steeds niet aangemeld voor de bus. Metro is zeg maar niks. Mijn tante zou absoluut flippen als ik de metro zou pakken, dat wil ik niet.'

Zahra keek naar buiten, naar de straat. Zakenlieden, moeders, andere tieners en af en toe een hopeloze zwerver. Alisa had gelijk de stad was niet altijd schoon. Afval, stank, herrie en mensen die soms met wapens op zak liepen. Ze dacht verder na over wat Alisa zei, haar tante... ze kon zich niet herinneren dat Alisa het over een tante had gehad.

Jane was haar voor met vragen. 'Een Tante? Aii, ik dacht de hele tijd dat je alleen met je broer woont.' Jane rommelde in haar tas en haalde een strip kauwgom uit haar broekzak.

Alisa sloeg haar ogen neer. 'Zie je mijn tante heeft de voorgdij, ze is in Texas gebleven.' Het gezicht van Alisa betrok, haar stem klonk breekbaar. 'Ze heeft kanker, niemand weet hoelang ze nog heeft.'

Jane schoof een stukje naar voren, legde haar hoofd tegen de achterkant van de bestuurdersstoel. 'Wat naar. Wil je liever dan niet daar zijn dan hier? Ik bedoel als ze zo ziek is.'

Alisa klapte het zonnescherm weer naar boven en staarde recht voor haar uit naar buiten. 'Zie je we wilden wel, maar het kon niet. Anders zou ik studie vertraging oplopen. Mijn broer kon ook tegenover zijn werk niet continu maar "Nee" blijven verkopen.'

Jane schoof nog een stukje naar voren, in de startblokken om de volgende vraag te stellen. Zahra legde haar hand op de schouder van Jane en schudde haar hoofd. Ze had de waterige ogen van Alisa gezien via de spiegel aan de buitenkant van de auto.

Jane wreef met haar lippen over elkaar en knikte kort waarop ze weer naar achteren ging zitten. De rest van de rit bleef het vrij stil.

Zahra wou niet een nieuw onderwerp aansnijden en daarmee over de gevoelens van Alisa heen walsen. Ze besloot naar buiten te kijken en te wachten tot Alisa een stuk rustiger was.

Bijna iedereen op school wist wel dat Dana, Zahra's moeder lerares Engels was. Maar dat betekende niet dat Zahra een voorkeursbehandeling kreeg of wilde. Of alsmaar met haar moeder gezien wilde worden. 'Hey mam stop je hier? Je weet dat ik niet helemaal tot aan school wil.'

Dana stopte, parkeerde de auto langs de weg tegen de stoep aan. 'Sorry, was er niet helemaal bij. Fijne schooldag meiden, misschien tot later.'

'Doeg mevrouw Carrol.' Jane stapte uit de auto aan de kant van de stoep. Ze liet de deur voor Zahra open.

'Tot vanmiddag mam. Ik app je wel of ik mee terug rij of niet.' Zahra pakte haar tas van de achterbank en sloot de deur achter haar.

'Bedankt dat ik mee kon rijden mevrouw Carrol. Daag.' Alisa liep een paar passen naar Zahra en Jane toe terwijl Dana met de auto wegreed.

'En ben je al zenuwachtig voor de schijfwedstrijd? Dat is vandaag toch?' Jane sloeg haar lange sjaal over haar schouder.

Zahra schopte tegen een los steentje en staarde naar de grijze stoepdelen waar het steentje overheen rolde. 'Het is vandaag. Maar ik twijfel of ik het

voor elkaar krijg om weer te winnen. Er zijn aardig wat goede jonge schrijvers. Maar goed, meer dan mijn best kan ik niet doen.'

Jane stak haar handen in haar jaszak, stopte een moment, keek naar een groep vogels die door de hemelsblauwe lucht voorbij vloog. 'Ik denk dat je gewoon een goede kans maakt. Ik las vanmorgen een gerucht via de school chat dat Mac heeft afgezegd. Dat een andere beroemdheid hem vervangt.' Alisa zwaaide kort naar Dana die weg reed en voegde zich bij Zahra en Jane. 'Wow echt Mac komt niet? Uhm, werd er nog gezegd wie hem verving?' Jane begon zacht slenterend te lopen. 'Aaii niet echt. Hebben jullie een idee wie het kan zijn?'

Zahra haalde haar schouders op. Ze las niet erg vaak de chats en gesprekken op school discord. 'Nee, jij Alisa.' Zahra keek naar de hippe koffie winkel op de hoek van de straat en snoof de geur op van verse bonen voor ze weer naar Alisa keek.

Alisa stopte op de stoeprand keek in beide richtingen en stak de geasfalteerde weg over. 'Ik heb ook wat dingen gehoord. Maar ik wil genieten van mijn laatste rustige schooldag.'

Jane liep langs Alisa heen draaide zich om en keek Alisa vervreemd aan. 'Ga je soms weg?'

Alisa trok aan de lange mouwen van haar jack en verstopte haar handen erin. 'Ik ben dat absoluut niet van plan zie je. Het is ingewikkeld. Kunnen we kappen met dit onderwerp?' De wind blies haar lange zwarte haren voor haar ogen, ze haalde het weg uit haar gezicht.

Jane haalde haar schouders op. 'Okay, ik zeg al niks meer.'

Dat Alisa verdrietig was geweest en misschien geïrriteerd over de vragen die met haar tante te doen hadden, kon Zahra wel begrijpen. Maar nu?

Misschien had ze haar dag niet? Waarom wou ze niet verder praten over wie er plaatsvervanger was?

Zahra hield haar pas in zodat een ander groepje studenten door de gietijzeren schoolhekken kon lopen. 'Ik wil niet te veel vragen Alisa, alleen... ken je hem? Diegene die Mac vervangt?'

Alisa begon aan een van de kleine ringen die ze om haar vingers droeg te draaien. 'Ja we kennen elkaar, zeg maar. Ik leg het later nog wel uit. Echt.' Alisa keek naar een van de tuinmannen die druk bezig was met het harken van het grind. 'Als het iets warmer was geweest dan had ik effe met hem van plek geruild.'

Zahra glimlachte, de zon scheen over het vers gemaaid grasveld en de bomen waren er vroeg bij en vertoonde de eerste knopjes al.

Winterstruiken stonden in hun laatste bloei en krokussen stonden op het punt om uit te komen.

Jane nam de laatste zonnestralen op voor ze de trede naar het oude gebouw op stapte. 'Jij grint harken? Het idee.'

Zahra keek voor ze naar binnen liep op de klok boven de deur. De hoofdingang was als een klokkentoren. Gouden cijfers en wijzers gaven de tijd aan op de stenen bruine gevel. Tien voor negen, ze hadden nog tien minuten over.

Alisa lachte. 'Harken nee, zonnen... ja. Maar goed, zie jullie later. Daag.'

Alisa verdween tussen de scholieren in de richting van haar kluisje, dat aan een andere gang grensde. Zahra opende de deur van haar mos groene kluisje. Ze pakte haar spullen, borg haar jas op.

Jane legde kort haar hand op de schouder van Zahra. 'Ik zie je bij de volgende klas.'